

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΕΥΧΑΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ Έν Αθήναις φρ. 15 — Έν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 16 — Έν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΤΥΘΗΤΗΣ.

Τὸ βασίλειον τῶν Μυρμηκῶν.

Εἶδατέ ποτε τοὺς μύρμηκας πολυπραγμονοῦντας πέρα μιᾶς ὀπῆς, ἧτις ἀποτελεῖ τὴν ἐπικράτειαν τῶν μυρμηκῶν, ἀπερχομένους, ἐρχομένους, σπεύδοντας, συγκρουομένους, κρατοῦντας εἰς τὸ μικροσκοπικὸν αὐτῶν ῥάμφος ἓνα σπόρον τρισμέγιστον ἢ μικρὸν ἀχύρου κορμὸν, ἄλλους μὲν κατὰ γραμμὴν βαδιζοντας, ἄλλους δὲ συγκεντρωμένους περὶ τὴν φωλεὰν ἐν θεσπέσιᾳ ταραχῇ; Ἡ φωλεὰ αὕτη ἀποτελεῖ βασίλειον καὶ τὰ ζυῦρια ταῦτα εἶναι πολῖται. Δύο δακτύλους κάτωθεν τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, καλῶς προφυλαγμένους ἀπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου καὶ τῶν ὑδάτων τοῦ γείτονος χειμάρρου ὁ βασιλεὺς Μυρμηξίδης μετὰ τῶν συμβούλων του καὶ τῶν μελῶν τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας διασκέπτεται σοβαρὸς καὶ σύνοφρος περὶ τῶν συμφερόντων τοῦ κράτους τοῦ ἐκδίδει διαταγὰς, δέχεται ἀκροάσεις καὶ ἐπισκέπτεται τὰς ἀποθήκας τοῦ οἴτου, τὰ νοσοκομεῖα, τὰ πανεπιστήμια καὶ τοὺς στρατῶνας τοῦ πυροβολικοῦ καὶ ἵππικοῦ καὶ τὰ φρούρια· διότι ὑπὸ τὰ θεμέλια τοῦ μεγάλου τούτου κράτους ὑπολανθάνει σκώληξ τις γηραλέος ἥδη, ὅστις τρέφεται μὲ τὰς λιπαρὰς σάρκας τῶν ὑπηκόων τοῦ βασιλέως Μυρμηξίδα. Ἄφ' οὗτο ἰδρῦθη τὸ σοβαρὸν κράτος, χιλιάδες καὶ καὶ μυριάδες μυρμηκῶν πάσης ἡλικίας καὶ φύλου κατεβροχθίσθησαν ὑπὸ τοῦ ἀπλήστου ἐχθροῦ, πολλοὶ πατέρες ἐμειναν ἀκληροὶ καὶ πολλὰ ὄρφανα καὶ χῆραι ἐθρήνησαν. Οἱ μύρμηκες βλέποντες τὸν πληθυσμὸν αὐτῶν ἐπαισθητῶς ἀραιούμενον, ἤρξαντο ἀπ' ἀρχῆς νὰ σκέπτονται περὶ τῆς σωτηρίας αὐτῶν· τάχιστα δὲ δύο κόμματα πολιτικὰ προέκυψαν εἰς φῶς, ὑποστηρίζοντα δύο γνώμας ἐκ διαμέτρου ἀντιθέτους. Οἱ μὲν τολμηρότεροι καὶ νεώτεροι ἐξ αὐτῶν καὶ πρὸ πάντων ὅσοι ἔπαθον οἰκογενειακὰς συμφορὰς ἐκ τοῦ ῥύγχους τοῦ θηρίου, ἤθελον νὰ παρασκευασθῇ ὅλον τὸ ἔθνος τῶν μυρμηκῶν κατὰ τε γῆν καὶ θάλασσαν, ὅπως ἐπιτεθῇ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ ἐξ ἀπροόπτου καὶ σωθῇ οὕτως ἡ μυρμηκοπατρίς ἀπαξ διὰ παντός· ἐν περιπτώσει ἀποτυχίας, ἔλεγε τὸ κόμμα τοῦτο, μήπως θὰ πάθωμεν εἰς ἄνδρας καὶ ζημίας τοσαύτας συμφορὰς ὅσας νῦν καθ' ἑκάστην ὑφιστάμεθα· ἀλλῶς τε ἡ κοινὴ γνώμη τῆς Εὐρώπης θὰ ἦναι ὑπὲρ

ἡμῶν, διότι ὁ ἀγὼν ἡμῶν εἶναι ἱερός καὶ δίκαιος, ἀγὼν περὶ σωτηρίας. Οἱ δὲ πρεσβύτεροι καὶ συντηρητικώτεροι καὶ οἱ οἰκειοποιούμενοι τὴν φρόνησιν ἐκ τῶν μυρμηκῶν ἔλεγον: ἀφετε τὸν ἐχθρὸν νὰ ἀποθάνῃ φυσικὸν θάνατον· ἡ τύχη ἡμῶν εἶναι βεβαίως σκληρὰ ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἀλλ' ἔχομεν μέλλον μέγα· ὅταν ψοφήσῃ ὁ σκώληξ—καὶ τὰ πάντα προλέγουσιν ὅτι ταχέως θὰ συμβῇ τοῦτο—τότε θὰ τὸν καταβροχθίσωμεν ἡμεῖς, θὰ παχύνωμεν, θὰ πολλαπλασιασθῶμεν καὶ θὰ διπλασιάσωμεν ἢ τριπλασιάσωμεν τὸ ἔδαφος καταλαμβάνοντες τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ, ἦτοι τὰς γαίας ὅπου τώρα ἐκτείνει τὰ τεράστια μέλη του.

Ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐξηκολούθησεν ἡ σπουδαία αὕτη πάλη, χωρὶς οὐδέτερον τῶν δύο τούτων κομμάτων νὰ ὑπερισχύσῃ ἄριστικῶς καὶ πως διαρκῶς καὶ νὰ ἐπιβληθῇ ἐπὶ ὅλου ἔθνους τῶν μυρμηκῶν. Μόλις ἀνήρχετο ἐπὶ τὴν ἀρχὴν φιλοπόλεμος τις κυβέρνησις καὶ ἤρχετο ἐφαρμόζουσα τὸ πρόγραμμα αὐτῆς καὶ φροντίζουσα περὶ στρατοῦ καὶ ὀπλων καὶ στόλου, ἀνυπόμονος ἢ ἀντιπολίτευσις ἐπέδωκε λυσσῶδως τὴν πτῶσιν αὐτῆς, ἐπειδὴ δὲ ἡ κοινὴ γνώμη ἐβόηθει ἰσχυρῶς πᾶσαν ἀντιπολίτευσιν ἕνεκα κλίσεως πρὸς τοὺς νεωτερισμοὺς, δὲν ἦτο δύσκολον ἐντὸς τοῦ κράτους τῶν μυρμηκῶν νὰ ἀνατραπῇ μία κυβέρνησις μετὰ ἐν ἔτος ἢ ἐξ μῆνας ἢ μετὰ ἓνα μῆνα ἢ μετὰ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας ἀπὸ τοῦ σχηματισμοῦ αὐτῆς. Ἦρχετο λοιπὸν διαδοχικῶς καὶ κυβερνήσις φιλειρηνικῆ, ἧτις κατέστρεψε τὰς μικρὰς καὶ ἀτελεῖς παρασκευὰς τῆς προκατόχου καὶ κατεγίνετο μετὰ ζήλου εἰς τὰς ἐσωτερικὰς βελτιώσεις, ἐπεσεύαζε τὰς σιταποθήκας, συνῆγε τροφὰς, ἐβελτίου τοὺς φόρους. Ἀλλὰ μόλις καὶ αὕτη ἤρχετο τὸ φιλειρηνικὸν ἔργον τῆς, ἐπίπτε, πρὶν ἢ σπουδαῖον τι κατορθώσῃ, ἡ δὲ διάδοχος φιλοπόλεμος πάλιν ὡς εἰκὸς οὖσα, κατέστρεψε τὰς μικρὰς οἰκονομίας τῆς προκατόχου. Τοιοῦτοτρόπως λοιπὸν τὸ μὲν ἔργον τῶν φιλοπολέμων κατεστρέφετο ὑπὸ τῶν φιλειρηνικῶν, τὸ δὲ ἔργον τούτων ὑπ' ἐκείνων· τὸ δὲ εὐτυχὲς ἔθνος τῶν μυρμηκῶν ἔπασχε πάντοτε καὶ συγχρόνως τὸν πυρετὸν τοῦ πολέμου καὶ τὴν σῆψιν τῆς εἰρήνης.

Ἐν μέσῳ τῆς φθορᾶς ταύτης καὶ τῆς ἀφθαρσίας, ὁ ἐχθρὸς τῶν μυρμηκῶν ἀτάραχος ἐλιπαίνετο καθ' ἑκάστην σῶος καὶ ἀκέραιος. Ἀλλ' ἐν τῷ κόσμῳ φῶς! πᾶς ἰσχυρὸς

Έχει τὸν ἀνώτερόν του, καθὼς καὶ πᾶς γέλοιος τῶν γέλοιων δέστερόν του. Μίαν ἡμέραν τοῦ Μαΐου ὁ εὐσαρκὸς σκώλης ἤθελσε νὰ ἀπολαύσῃ τὴν θαλπωρὴν τοῦ ἔαρος· βιάσθη δὲ τις ὀφρανεὶς τὴν λείαν, ἀπέκοψε τὸ κάτω ἡμισυ μέρος τοῦ τρυφεροῦ αὐτοῦ κορμοῦ. Μεγάλῃ συγκίνῃσις ἐκ τούτου εἰς τὸ ἔθνος τῶν μυρμηκῶν! Τότε διεχειρίζετο τὴν ἀρχὴν κυβερνήσις καθαρῶς φιλειρηνικῆ, ἀλλ' ἐνώπιον τούτου εὐτυχῶν περιστάσεων, παρήτασε τὰς ἀρχὰς αὐτῆς καὶ ἀπεπέτασε τὸν πόλεμον κατὰ τοῦ ἡμιτετημένου σκώληκος· αἱ παρασκευαὶ ἤρξαντο πάλιν, ἀλλὰ σπουδαίως τὴν φορὰν ταύτην ὁμολογουμένως· δέκα ἡλικίαι προσεκλήθησαν ὑπὸ τὰ ὄπλα συγχρόνως· τὸ ζήτημα εἶχεν ἀπλοποιηθῆ· ἂν ὀλόκληρος ὁ σκώλης ἦτο ποτὲ φοβερός, ὁ ἡμισυς θεαίως ἠεὺκαταγωνιστότερος. Ἐμπρός! ἔτε παῖδες μυρμηκῶν, ἔτε, ἐλευθεροῦτε πατρίδα. Ἀλλὰ τὸ γνησίως φιλοπόλεμον κόμμα ζηλοτυποῦν, διότι οἱ ἀντίπαλοι αὐτοῦ ἐπωφεληθήσαν, τόσῳ καταλλήλως τῆς περιστάσεως καὶ ἰδιοποίησαν τὰς ἐαυτῶν γνώμας, ἤρξατο νὰ ἀνακρούσῃ πύρμαν καὶ νὰ κλίνωσι πρὸς τὴν εἰρήνην τῶρα· ναὶ μὲν, ἔλεγον, ὁ στρατός εἶναι ἀπαραίτητος, ἀλλὰ διατὶ δέκα ἡλικίαι συγχρόνως, ἢ προσκληθῶσι; ἢ καταστραφῆ ἢ παραγωγῆ, ἢ γεωργία θὰ μαραινθῆ, οἱ ἄγροι θὰ ἐρημωθῶσιν· ἔπρεπε νὰ προσῆτε μικρὸν κατὰ μικρὸν εἰς τὰς προπαρασκευὰς, ἵνα μὴ ἐξαντλήσῃτε τὰς ζωτικὰς δυνάμεις τοῦ ἔθνους τῶν μυρμηκῶν· ναὶ μὲν καλῶς ἐπράξατε νὰ θεωρήσῃτε τὸν πόλεμον ἀναπόδραστον, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ ἀφήσῃτε καὶ μίαν θύραν ἀνοικτὴν πρὸς ἐπιθοχώρησιν ἐν ἀνάγκῃ. Τέλος ἦλθεν εἰς τὰ πράγματα τὸ τελευταῖον τοῦτο κόμμα καὶ ἦνοιξε τὴν θύραν τῆς ἐπισθοχωρήσεως. Ἀλλὰ πῶς; νὰ ἐπισθοχωρήσῃ; εὐκόλως δὲν ἀναστατοῦται ἐν ἔθνος, ἔστω καὶ ἔθνος μυρμηκῶν.

Αἱ συζητήσεις αὗται, αἱ παρασκευαὶ, αἱ ἀπειλαὶ συνέκλινον τὰς κυβερνήσεις καὶ τοὺς λαοὺς καὶ μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐκινήθη ἡ περιέργεια ὄλου τοῦ κόσμου. Θὰ πολεμήσουν ἢ οὐκ οἱ μύρμηκες; Αἱ εὐγενεῖς ψυχαὶ, αἱ φιλελεύθεροι καρδίαι, πάντες ἐν γένει οἱ φιλομύρμηκες τοῦ κόσμου πιστεύουν ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν ἔθνος τόσῳ εὐγενές, τόσῳ νοήμον, τόσῳ ὑπερήφανον ὡς οἱ μύρμηκες, νὰ φοβηθῶσι τὸν πόλεμον καὶ νὰ ὑποστῶσι τὴν καταισχύνῃ τῆς ἀνευδοκίμης ἀποτυχίας· προῦχθησαν μάλιστα καὶ περαιτέρω· ἰσχυρίσθησαν ὅτι ὁ πόλεμος τῶν μυρμηκῶν θὰ διασειῇ ὅλην τὴν γῆν καὶ εὐρέθη εἰς μαθητῆς τοῦ Ἀριστοτέλους, ἵνα συντάξῃ τρεῖς φοβεράς ἐγκυκλίους, ἐξορκίζων τοὺς μύρμηκας νὰ ἡσυχάσωσι χάριν τῆς εἰρήνης τοῦ κόσμου· τούναντιον οἱ σκεπτικὸι νόες, ἐκεῖνοι εἰς οὓς οἱ μύρμηκες φαίνονται μικροί, οἱ ἀγαπῶντες τὴν εἰρηνίαν, οἱ θετικοὶ ἄνθρωποι, πάντες ἐν γένει οἱ φιλοσκώληκες, προείπον ὅτι οἱ μύρμηκες εἶναι μύρμηκες καὶ ὅτι ἅπας αὐτῶν ὁ φοβερός πολεμικὸς ὄργασμός θὰ καταλήξῃ εἰς ἐν πούφ.

Ἀλλ' ἡ κυβερνήσις τῆς ἡμιθέου ταύτης φυλῆς γνωρίζει κατὰ βέθος τὴν ἐπιστήμην τοῦ νὰ δικαιώσῃ ἀμφοτέρως ταύτας τὰς προσησεις· οἱ νοσημονέστεροι καὶ θυμοειδέστεροι τῶν μυρμηκῶν ἐφ' ὅσον ἡ ὥρα πλησιάζει, ἐπὶ τοσοῦτον ἀγωνίζονται νὰ φανῶσι σπουδαῖοι μὲν πρὸς τοὺς μυκητρίζοντας αὐτούς, γέλοιοι δὲ πρὸς τοὺς πιστεύοντας εἰς τὴν ἥρωϊκὴν αὐτῶν καταγωγὴν. Τέλος ἐχθροὶ καὶ φίλοι τῶν μυρμηκῶν, φθάντες εἰς τὸ κατακόρυφον σημεῖον τῆς περιεργείας, συνεννοήθησαν καὶ ἀπεφάσισαν νὰ ἐρωτήσωσιν ἀπ' εὐθείας τὴν κυβερνήσιν τῶν μυρμηκῶν διὰ μιᾶς διακοινώσεως, ἂν θὰ πολεμήσῃ ἢ οὐκ.

Δυσχερῆς τῶ ὄντι θέσις! πῶς νὰ τολμήσωσι νὰ εἰπωσὶ ναὶ, καὶ πῶς πάλιν νὰ εἰπωσὶν ὄχι! ἂν μὲν εἰπωσὶ ναὶ, αἰσθάνονται ὅτι θὰ ἀποδειχθῶσιν ὄντες γνησία φυλὴ μυρμη-

κῶν· ἂν εἰπωσὶ πάλιν ὄχι, θὰ ἀφαιρεθῆ διὰ παντὸς ἀπὸ τῶν ἄλλων ἔθνων ἡ ἰδέα ὅτι εἶναι γίγαντες. Οἱ δημοσιογράφοι διαμαρτύρονται· οἱ ὑπουργοὶ νυχθημέρον βουλευόμενα· τὸ ζήτημα εἶναι, πῶς νὰ ἀναγκασθῶσι νὰ ἡσυχάσωσι, χωρὶς μὲν δηλονότι νὰ κινδυνεύσωσι, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ χάσωσι τὴν ὑπόληψιν γιγάντων, ἢ φαντάζονται ὅτι ἔχουσι παρὰ τοῖς ἄλλοις λαοῖς. Μικροὶ καὶ μεγάλοι πάντες—καὶ οἱ μύρμηκες ἔχουσι τοὺς μεγάλους των—αἰσθάνονται τὴν ἀγωνίαν τοῦ προβλήματος καὶ πάντες ἐπιδιώκουσι μέσον τινὰ δρόν, ὅστις καὶ τὰ συμφέροντα αὐτῶν θὰ σώσῃ ἀναιμῶς καὶ δόξαν θὰ προσπορίσῃ αὐτοῖς ἐπίσης ἀναιμῶς.

Ἐπὶ τέλους εὐρέθη ὁ μέσος οὗτος δρός· ἀφοῦ καὶ τὸ ναὶ καὶ τὸ ὄχι, ἐσκέφθη ἡ Κυβέρνησις τῶν μυρμηκῶν, φέρει εἰς κίνδυνον, ἂς ἀπαντήσωμεν μῆτε τὸ ἐν, μῆτε τὸ ἄλλο· ἂς συντάξωμεν τὴν ἀπάντησιν μὲ θυμὸν μύρμηκος, ἀλλὰ καὶ μὲ ταπεινότητα μύρμηκος· οὕτω παρατείνοντες τὴν κρίσιν, ἴσως καταστῶμεν ἐπὶ τέλους ἐπίφοβοι, ἀναβάλλοντες ὀλίγον εἰσέτι τὴν ὥραν, καθ' ἣν θὰ καταστῶμεν ὁ περιγέλως καὶ ἡ χλεύη τῆς οἰκουμένης.

Χεσμές ὁ Ἰμβριος.

Ο ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΣ.

Εἰς τὸ διάβολο ὁ Γλάδστων, οἱ Ἑγγλέζοι καὶ οἱ Γάλλοι, Μοῦ ξεκούφραναν τὸ ἓνα καὶ τὸ ἄλλο μου αὐτὶ . . .

Θὰ νὰ κάμω ὅ,τι ἔλθῃ ἑστὸ ἴδιό μου τὸ κεφάλι, δὲν ἀκούω πῶς κανένα Ἄγγλο, Γάλλο πρεσβευτῆ, λοιπὸν πόλεμο κυρήττω ἑστ' ὄνομα τοῦ Βασιλεῖα . . .

Μὰ ἐσεῖς μὲ γέλοια λέτε «Χά! χά! χά! Πρωταπριλιά.»

Τόσο χρόνο βεζιλίλι εἰς τὸ ἔθνος μας δὲν φθάνει, καὶ ἀπεφάσισαν τὴν Ποῦντα νὰ μᾶς δώσουν μοναχὴ; Τὶ νομίσατε; τοῦ δρόμου πῶς γινήσαμε ζητιάνοι; Μία Ποῦντα μᾶς χαρίζουν γιατί ἤμαστε φτωχοί; Λοιπὸν πόλεμο κυρήττω ἑστ' ὄνομα τοῦ Βασιλεῖα . . .

Μὰ ἐσεῖς μὲ γέλοια λέτε «Χά! χά! χά! Πρωταπριλιά.»

Γιὰ τὴν Ποῦντα λοιπὸν τόσα μιλιούνη ἔξοδευθῆκαν; Γιὰ τὴν Ποῦντα νᾶχω τόσο εἰς τὰ σύνορα στρατό; Γιὰ τὴν Ποῦντα τῆς Καστέλλας τὰ προχώματα γινήκαν; Ἄν ἐβάσταξα ὡς τώρα, παραπέρα δὲν κρητῶ.

Λοιπὸν πόλεμο κυρήττω ἑστ' ὄνομα τοῦ Βασιλεῖα . . .

Μὰ ἐσεῖς μὲ γέλοια λέτε «Χά! χά! χά! Πρωταπριλιά.»

Μὴ χαλιζετε τ' αὐτὰ μου, καὶ σὰς λέγω νέτα, σέτα Πῶς δὲν δέχομαι καθόλου τοῦ Σουλτάνου τὴ γραμμὴ. Μόνον λόγια χάνεις, Βίσαρκ, φίλοι Γλάδστων καὶ Γαμβέτα, δὲν ἀκούω τὸ Θεὸ μου γιὰ τοῦ ἔθνους τὴν τιμὴ.

Λοιπὸν πόλεμο κυρήττω ἑστ' ὄνομα τοῦ Βασιλεῖα . . .

Μὰ ἐσεῖς μὲ γέλοια λέτε «Χά! χά! χά! Πρωταπριλιά.»

Μὲ αὐτὰ τὰ σούρτα, φέρτα δὲν μᾶς ἔμεινε κεφάλι, Μᾶς ἐστέλλετε ἑστὴν Πόλι καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἑτοὺς Κοκκωτοὺς, Καὶ μᾶς εἶπατ' ἐπὶ τέλους σὰς σὰς γίνῃ πῶς χαλάλι. Μία Ποῦντα γιὰ τοὺς σόλους καὶ τοὺς τόσους σὰς στρατοὺς. Λοιπὸν πόλεμο κυρήττω ἑστ' ὄνομα τοῦ Βασιλεῖα . . .

Μὰ ἐσεῖς μὲ γέλοια λέτε «Χά! χά! χά! Πρωταπριλιά.»

Ἄν νομίζετε ἀλήθεια πῶς καὶ τώρα χωρατεύω, Ἦ δὲν εἶθε πατριῶται, ἢ δὲν ἔχετε μυαλό . . .

Ἐγὼ πόλεμο κυρήττω, γιὰ τὸν πόλεμο ἔξοδεύω, Καὶ γιὰ πόλεμο τὸ ἔθνος εἰς τὰ ὄπλα προσκαλῶ. Μὰ μοῦ κόβεται ἑστὴ μέση ἀπ' τὰ γέλοια ἢ μιλιὰ, Καὶ μαζὶ σας καὶ ἐγὼ λέγω «Χά! χά! χά! Πρωταπριλιά.»

Souris

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Χθὲς ἦτο ἡ πρώτη Ἀπριλίου, ἡμέρα καθ' ἣν ἐγεννήθη ὁ Κουμουνδούρος. Τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος ὄφειλε νὰ πανηγυρίσῃ τὴν ἡμέραν ταύτην ὡς ἐθνικὴν ἑορτὴν, διότι πᾶν ὅ,τι πράττεται καὶ λέγεται ἐν τῷ ἔθνει τούτῳ ὁμοιάζει πρὸς τοὺς λόγους καὶ τὰς πράξεις τῆς 1ης Ἀπριλίου. Διὰ τοῦτο εὐλόγως περιέμεινε καὶ ἡ Κυβέρνησις τὴν ἡμέραν ταύτην, ὅπως ἐπιδώσῃ τὴν ἀπάντησιν αὐτῆς εἰς τὴν ταυτόγραφον διακοινώσιν τῶν δυνάμεων. Τοῦτο δὲν ἐνόησεν ἡ Ἑβρα ἥτις ἤθελε νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν ἀπάντησιν τῆς ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως· ἀλλ' ὁ Κουμουνδούρος δὲν ἦτο δυνατόν νὰ λησμονήσῃ τὴν διπλωματικὴν παγίδα, ἣν ἐπέκειεν ἐν ἑαυτῇ ἡ ἡμέρα αὕτη καὶ ἐπωφεληθῆ αὐτῆς θαυμασίως. Τώρα, ἂν μὲν αἱ δυνάμεις εὖρωσι τραχείαν τὴν ἀπάντησιν τῆς ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, ὁ Κουμουνδούρος θὰ εἴπῃ ὅτι τὴν ἐπέδωκε τὴν 1ην Ἀπριλίου καὶ δέον αἱ δυνάμεις νὰ θεωρήσωσιν αὐτὴν ὡς μὴ ὑπάρχουσαν· ἂν δ' εὖρωσιν αὐτὴν συζητήσιμον, θὰ σιωπήτῃ καὶ θὰ ἀφήσῃ τὰ πράγματα νὰ βαδίσωσι τὸν ροῦν αὐτῶν. Τοιαύτη καὶ τοιαύτης ἐσθύτης εἶναι ὅλη ἡ διπλωματικὴ περίνοια τοῦ κ. Κουμουνδούρου, ἣν θαυμάζουσιν ὁ Μπούμπουλης καὶ ὁ Καράπαυλος.

Ἄντι τῆς ἀπαντήσεως εἰς τὴν ταυτόγραφον διακοινώσιν τῶν δυνάμεων, ἦν πάντες περιέμενον, τὸ ἑθνικὸν Πνεῦμα ἐδημοσίευσεν χθὲς ἐν ὑπόμνημα ἀπὸ 21 λήξαντος, γελοιωδестаῆς κατασκευῆς, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἐπαναλαμβάνον δύο ἢ τρεῖς ἰσχυρισμοὺς καὶ πρὸ πάντων τὸ περὶ τοῦ ὑφισταμένου δεσμοῦ μεταξὺ τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους καὶ τοῦ ἑλληνισμοῦ, συγκεχυμένης διαλεκτικῆς, ἀσυνάρτητον, μωρολόγον, ἔργον κατὰ πάντα ἄξιον τοῦ γενικοῦ γραμματέως τοῦ ὑπουργείου τῶν ἔξωτερικῶν. Ἄς παραβάλῃ τις τὸ κείμενον τοῦ ὑπομνήματος τούτου πρὸς τοὺς εἰρηστίχους τοῦ κ. Βλάχου καὶ θὰ ἀπαντήσῃ τὰ αὐτὰ ἐπιχειρήματα καὶ τὰ αὐτὰ σχήματα τοῦ λόγου:

Ἄν χύνη πῦρ τὸ ὄμμα σου γνωρίζεις; γ.ωρίζεις, ἂν λαλοῦσα, πυρπολεῖς; Ἄν τὸ γνωρίζεις, τί μᾶς ἀτενίζεις; ἂν τὸ γνωρίζεις, τί μᾶς πυρπολεῖς;

Σκληρὰ Εὐρώπη! τί μᾶς πυρπολεῖς, ἀπ' οὗ τὸ γνωρίζεις!

Λέγεται ὅτι ὁ Βίσαρκ ἐπέειλε πρὸς τὸν κ. Ράδοβιτς ἀπειλητικὸν ἔγγραφο, ὅπως οὗτος ἐπέδειξε πρὸς τὴν ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν καὶ καθ' ὃ, ἂν ἡ Ἑλλάς μὴ ὑποχωρήσῃ εἰς τὰς προτάσεις τῆς Τουρκίας, θὰ καταστραφῆ καὶ θὰ ἀφανισθῆ ἐκ τοῦ γένου χάρτου. Πῶς; δὲν συνεκινήθη ὁ κ. Βίσαρκ ἐκ τῆς προθύμου παραχωρήσεως εἰς τὴν Γερμανίαν τῶν ἀρχαιοτήτων τῆς Ὀλυμπίας; Τουλάχιστον χάριν τῶν προγόνων δὲν λυπεῖται τοὺς ἀπογόνους; Προτείνωμεν ὅπως ἡ Κυβέρνησις ὑποσχεθῆ εἰς τὴν Γερμανίαν τὸν Παρθενῶνα τοῦ Φειδίου, ἂν συγκατατεθῇ αὕτη νὰ προστατεύσῃ τὴν Ἑλλάδα.

Τὸ ἑλληνικὸν βασίλειον ὠνομάσθη μέχρι τοῦδε διαφοροτρόπως· πρῶτον ὠνομάσθη πρῶτον βασίλειον, δεύτερον ὠνομάσθη βασίλειον ληστῶν· ὁ δὲ Χεσμές ὁ Ἰμβριος ἐν σημερινῷ ἄρθρῳ ὀνομάζει αὐτὸ βασίλειον μυρμηκῶν. Τὸ Μὴ Χάσσαι ἀνακαλύπτει νέαν καὶ τελειότεραν διὰ τὴν Ἑλλάδα ἐπίκλησιν, βασίλειον τῶν ὑπασπιστῶν· διότι ἐν τῇ εὐτυχῇ ταύτῃ χώρα ἂν ἦσαι ὑπασπιστῆς τοῦ βασιλέως, δύνασαι τὰ πάντα νὰ τολμήσῃς ἀτιμωρητῆ. Εἰς ὑπασπιστῆς τοῦ βασιλέως ὄφρασε πρὸ δύο μηνῶν διακεκρίμενον βουλευτὴν, ἄλλος ἔδειρε μίαν γυναῖκα τοῦ λαοῦ, τρίτος δὲ τολμηρότερος ἐξεδίωξε καὶ αὐτὴν τὴν δικαστικὴν ἀρχὴν ἐκ τοῦ κτήματος τοῦ βασιλέως, προκειμένου περὶ ἐκτελέσεως ἀποφάσεως τινος· καὶ ἡ μὲν ἐπὶ τούτῳ μήνουσι κοιμᾶται ἤδη ὑπὸν νύδμον· ἀλλὰ ὁ αὐτὸς ὑπασπιστῆς, ὡς διοικῶν τὴν τὴν φρουρὰν Δεκελείας, ἀγνοῶν καὶ τὸ ἀπλούστατον αὐτὸ πρᾶγμα, ὅτι ἐνεργεῖ ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως, διέταξε κατὰ τὸ 10 τάγμα διερχόμενον διὰ Δεκελείας νὰ μὴ πλησιάσῃ εἰς τὴν βασιλικὴν ἐπαυλιν, ἐν ᾗ οἱ στρατιῶται ἦσαν κατάκοποι καὶ ἐχρηζόν ἀναπαύσεως. Δὲν εἶναι λοιπὸν κράτος τοῦτο ὅπου οἱ ὑπασπισταὶ εἶναι βασιλεῖς καὶ οἱ βασιλεῖς δὲν ἠξέουρον τί εἶναι;

Πολλοὶ δημοσιογράφοι παρ' ἡμῖν, διακρινόμενοι καὶ διὰ τὰς μηχανικὰς γνώσεις των, προσκληθέντες εἰς τὸν στρατῶνα τοῦ πυροβολικοῦ, ἐξήτησαν νέον τι ὄπλον ὀνομαζόμενον Nordenfeld, ὅπερ ἀπεφάσισαν νὰ συστήσωσιν εἰς τὴν Κυβερνήσιν ὡς δοκιμώτατον, εὐχερηστότατον καὶ ἀδυστάκτως τροπαιοφόρον. Οἱ μηχανικοὶ οὗτοι δημοσιογράφοι εἶναι οἱ κύριοι Ἰωάννης Καμπούρογλου καὶ Παναγιώτης Τσερτόλιας.

Ἀνεγνωμεν ἐν τινι ἄρθρῳ τοῦ ἀηλεγράφου διαταγμῶν περὶ τῶν προθέσεων τοῦ βασιλέως ἐπὶ τῆς εἰς τὴν διακοινώσιν τῶν δυνάμεων ἀπαντήσεως καὶ ἐσκέφθημεν ὡς ἐξῆς: Ἄφοῦ ὁ πατριωτισμὸς τοῦ Σιβιτανίδου διατάζει περὶ τοῦ πατριωτισμοῦ τοῦ βασιλέως, πόσος νὰ ἦναι ἄρα γὰρ ὁ πατριωτισμὸς τοῦ Κουμουνδούρου, περὶ οὗ δὲν διατάζει; Καὶ τὸ ἐναντίον, ἀφ' οὗ ὁ Κουμουνδούρος ἔχει τὴν πατριωτισμὸν νὰ λέγῃ εἰς τὸν Σιβιτανίδην ἵνα διατάσῃ περὶ τοῦ πατριωτισμοῦ τοῦ βασιλέως, πόσος νὰ ἦναι ἄρα γὰρ ὁ πατριωτισμὸς τοῦ Σιβιτανίδου;

Ἐρωτᾶται ἡ ἐπιτροπὴ τῶν Κυριῶν, ἢ πρὸς περίθαλψιν τῶν Χίων ἐρισθεῖσα, ἂν δέχεται νὰ περιθάλψῃ καὶ Ἰμβριους.

Ἦ ἐπὶ τῶν θυμάτων τῆς Χίου ἐπιτροπὴ παρακαλεῖται νὰ μὴ λησμονήσῃ καὶ ἕτερον θυμὰ τῶν εἰσιμῶν τῆς νήσου ταύτης, τὸν νεανίαν κ. Παναγιώτη Πουλοῦ, ὅστις ἀναθάρσ-

ρήσας διὰ τὴν εὐκολίαν, μεθ' ἧς ὁ πατήρ του ἔγεινεν πολιτικός, ἀπεράσις καὶ αὐτός νὰ καταστῇ ρωμαντικὸς συγγραφεὺς, ἀπελθὼν εἰς Χίον καὶ ἐτραγωδήσας τὰ δεινοπαθήματα τῶν κατοίκων. Ἡ συμφορὰ τοῦ νέου ὑπερβαίνει, κατὰ τὴν γνώμην ἡμῶν, τὰς τῶν Χίων.

Καὶ ὁ Σιβιτανίδης εἶπε τὴν γνώμην του περὶ τῆς δοτέας ἀπαντήσεως εἰς τὴν διακοίνωσιν τῶν Δυνάμεων, ἀλλ' ὁ κ. Δηλιγιάννης δὲν ἠθέλησε νὰ εἴπῃ τὴν ἰδικήν του. Ἐγράψα μὲν, εἶναι ἀληθές, πολλὰ ἱστορικὰ περὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ζητήματος, τί εἶπε δηλαδὴ καὶ τί ἔπραξεν ὡς ὑπουργός, διὰ νὰ μὴ λησμονήσωμεν ὅτι ὑπῆρξε ποτὲ ὑπουργός, ἀλλὰ τὸ συμπέρασμα του ἀνέβαλεν εἰς τὰς Ἑλληνικὰς καλῆνδρας. Τὴν ἐναντίαν τακτικὴν ἐτήρησαν αἱ Νύκται Ἰδέαι, αἱ ὁποῖαι διεφώτισαν σπουδαίως τὴν κοινὴν γνώμην μετὰ τὴν ἀπλὴν βεβαίωσιν, ὅτι γγαρίζουσι τὸ μέλλον, ἀλλὰ, ἔννοεῖται, δὲν τὸ λέγουσι. Καὶ τῷ ὄντι, οἱ Ἕλληνες ἡμεῖς μόνον περὶ τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ μέλλοντος εἴμεθα ἱκανοὶ νὰ λαλῶμεν περὶ τοῦ παρόντος ὀλίγον φροντίζομεν· διότι ὠμιλήσαμεν περὶ αὐτοῦ, ὅταν ἦτο μέλλον, πρὶν γείνη παρὼν, καὶ θὰ ὀμιλήσωμεν εἰσέτι, ὅταν γείνη παρελθόν.

Ἐὰν ἐγνωρίζομεν τίνι τρόπῳ δύναται νὰ τηρηθῇ δικαιοσύνη κατὰ τοὺς ἐκάστοτε στρατιωτικοὺς προβιθασμούς, βεβαιωθῆτε ὅτι τὸν τρόπον τοῦτον ἐν εἰδῆ φυτῆλου θὰ ἐχώναμεν εἰς τὴν ρίνα τῶν ὑπουργῶν καὶ θὰ ἀνήτομεν τὴν ἀκραν, διὰ νὰ φωτισθῶσιν ἐπὶ τέλους καὶ οἱ ἄνθρωποι αὐτοί. Ἐρωτῶμεν, διατί παρελείφθη κατὰ τοὺς ἀρτίως γενομένους προβιθασμούς ὁ λοχίας τοῦ πεζικοῦ Ἰωάννης Κριελάς; διατί τὸ ὄνομά του ἐν τῷ καταλόγῳ ὑπερφαλαγγίσθη; μήπως δὲν ὑπηρετεῖ ἤδη ὀκτὼ ἔτη; μήπως δὲν ἐγύμνασε ἄλλοτε πολλοὺς ἐκ τῶν νῦν εἰς ἀνθυπασπιστὰς προαχθέντων; πότε ἐπὶ τέλους θὰ εὐρεθῇ ὑπουργός ἐν Ἑλλάδι εἰς τὰ δικαιώματα καὶ μόνον εἰς τὰ δικαιώματα ἀποβλέπων; θὰ εὐρεθῇ, ὅταν ἀνθίσῃ ἡ θάλασσα κ' ἡ γῆ γεννήσῃ στρεΐδια.

Δύο ἢ τρεῖς μίσεις ἦλθον ἐνταῦθα μετὰ περιοδεῖαν διαφόρων χωρῶν, ἡ μὲν Ὀλέικα, ἡ κανονιοφόρος γυνὴ, καὶ ἡ μὲν Νιαγάρα, ἀμρότρηαι προτιθέμεναι νὰ δώσωσι παρατάσεις ἐν τῷ χειμερινῷ θεάτρῳ. Ἡ Ἐφημερίς συνίστησιν αὐτὰς εἰς τὸ κοινόν, ὅπως ἔμπορος τὰ ἐμπορεύματά του, ὡς ὠραίας, εὐσώμους καὶ ξανθὰς.

Ἡ Στοὰ εἶναι καὶ αὕτη ἐφημερίς, ὅπως πᾶσα ἄλλη ἐφημερίς ἑλληνικὴ, μετὰ τὰ προτερήματά της καὶ τὰ ἐλαττώματά της· πρῶτον θαυμάζει τὸν Δηλιγιάννην—δικαίος ὁ μισθὸς της!—δεύτερον θαυμάζει τὸν Βυζάντιον· καὶ αὐτὸ προτέρημα σχεδόν· τρίτον θαυμάζει τὸν Βλάχον, αὐτὸ ἀνυπόφορον· τέταρτον ἀγαπᾷ τὰς ἀντιγραφάς, τὰ μυθιστορήματα καὶ τὰς ἀνορθογραφίας κατὰ κόρον· αὐτὸ εἶναι ἰδιοσυγκρασία. Τὸ θετικώτερον εἶναι ὅτι ἡ Στοὰ εἶναι ἐφημερίς τῶν ἐκτάκτων περιστάσεων τῆς πατρίδος· γράφει δις ἢ τρίς τὸ ἔτος· ἀλλὰ γράφει μετὰ τόσῃν ἐπιδειξιότητῃ καὶ μετὰ τόσῃν ὀξυδερκειᾷ, ὥστε διαφωτίζει τὴν κοινὴν γνώμην περισσότερο, παρ' ὅσον ὁ συντάκτης τῆς Ἐφημερίδος, ὅστις εἰς ὅλας τὰς σπουδαίας περιστάσεις ἀνακρᾷ: αὐτὰ ἡμεῖς καὶ εἴπαμε καὶ πρὸ πολλοῦ!

Παρακαλοῦμεν τοὺς ὅσοι γνωρίζουσιν ὀλίγην ψυχολογίαν νὰ μᾶς λύσωσι τὸ ἐξῆς πρόβλημα. Ποιοὶ ἀποτελοῦσι τοὺς τύπους τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων: Ὁ Κουμουνδοῦρος, Παπαμιχαλόπουλος, Καλαμίδας καὶ Σία, ἡ ὁ Δηλιγιάννης, Φιλήμων, Βυζάντιος, Βλάχος καὶ Σία; δηλαδὴ ποῖον προτιμότερον ἵνα εὐδοκίμησῃ τις ἐν τῇ νέα Ἑλλάδι· μόνον τὸ ἀλφάβητον μετὰ μεγάλην δόσιν πανούργου ἀναιδεῖας, ἢ ὀλίγα περισσότερα γράμματα καὶ ὀλίγη φιλοσοφία, ἀλλὰ μετὰ μαλακίας;

Παρὰ τὰ Πατήσια ἀνεκαλύφθη σιδηρὰ πύλη, ὀδηγοῦσα εἰς φρέαρ πλῆρες θησαυροῦ. Τοῦτο ἀισθανθεὶς ἐκ τῶν ἐγκάτων τῆς Καστέλλας ὁ μακαρίτης Περρωτής, ἀνεβόησε περιαλγής:

Γιὰ δὲς καιρὸ πού διάλεξεν ὁ Χάρος νὰ μὲ πάρῃ.

Νέος φοβερός σεισμὸς ἐν Χίῳ τὴν 30ὴν λήξαντος ἐπιγενόμενος, συνεπλήρωσε τὴν καταστροφὴν τῆς νήσου. Δι' ὄνομα Θεοῦ! μήπως ἐπέθε τίποτε ὁ περισπούδαστος ἱατρὸς, ὁ Παπαδάκης τοῦ «Τηλεγράφου»;

Ὁμολογουμένως οἱ ἐν Ἀθήναις ἐγκατεστημένοι Χῖοι δὲν ἀνεδείχθησαν ἀξιοὶ τῆς κοινῆς φήμης περὶ ἀμοιβαίας ὑποστηρίξεως τῶν Χίων. Αἱ συνδρομαὶ αὐτῶν ἐκτὸς τῆς τοῦ κ. Ἀνδρέου Συγγροῦ ὑπῆρξαν ἐντελῶς ἀσημαντοί. Προκειμένου περὶ Χίου ἔπρεπε νὰ φανῶσιν ὀλιγώτερον Χιώταις.

Μὴ χρησιμοποιηθέντων ὑπὸ τοῦ στρατοῦ τῶν ὑπνωτηρίων τῆς σχολῆς τῶν ἀπόρων παιδῶν, ταῦτα παρεδόθησαν εἰς τοὺς ἐκ Χίου ἐλθόντας ἐνταῦθα. Καὶ βεβαίως. Τὰ ὑπνωτήρια ἔγειναν διὰ νὰ δοθοῦν χάριν πατριωτικῶν σκοπῶν καὶ ὄχι χάριν τῶν ἀπόρων παιδῶν· διότι εἶναι μᾶλλον τῶν εὐπόρων παιδῶν τοῦ «Παρνασσοῦ» ὑπνωτήρια, παρὰ τῶν ἀπόρων.

ΕΙΣ ΠΟΙΜΕΝΙΑΔΑ ΝΥΜΦΗΝ.

Νυφούλα μου περίφανη πού πήρες τὸ λεβέντη.

Ἄκουσε τὸ τραγοῦδι μου, γιατί ἔναι εὐχῆς τραγοῦδι.

Νὰ ζήσης μετὰ τὸν ἄνδρα σου χρόνους, καιροὺς, ζαμάνια

Καὶ πάντα ἔς τὸ κοινάκι σου νάχης χαρὰς καὶ γλέντια.

Νὰ κάμης γιουὸς ἀρματωλοὺς νὰ μοιάζουν τοῦ λεβέντη,

Τσοῦπες σὰν τ' ἄσρι τῆς αὐγῆς, τῆς μάννας τους νὰ μοιάζουν.

Νὰ ἰδῆς γαμπροὺς ἔστην πόρτα σου, νυφάδες ἔστην αὐλή σου,

Νὰ ἰδῆς καλὰ γεράματα καὶ γκόνια καὶ τριγκόνια,

Καὶ ὅταν θᾶθῃ ὁ καιρὸς τὰ μάτια σου νὰ κλείσης,

Τὰ ἀγγελούδια τοῦ Θεοῦ νὰ πάρουν τὴν ψυχὴ σου.

Φαλές.